

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobců **a) M. D.**, **b) I. D.**, **c) RNDr. Z. S.**, a **d) MVDr. D. S.**, všichni zast. Mgr. Jiřím Douskem, advokátem AK SPOLAK s.r.o., se sídlem Liberec 2, Chrastavská 273/30, PSČ 460 01, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, PSČ 460 01, za účasti **1. Lesů České republiky, s.p.**, Přemyslova 1106, Hradec Králové, PSČ 501 68 a **2. I. Ž.**, zast. Mgr. Michalem Bedrnou, advokátem AK Bedrna a spolčníci, se sídlem Praha 6, Eliášova 922/21, PSČ 160 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. května 2012, sp. zn. OÚPSŘ 100/2012-330-rozh., t a k t o :

- I. **Žaloby žalobců c) a d) se o d m í t a j í .**
- II. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. května 2012, sp. zn. OÚPSŘ 100/2012-330-rozh., se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**

- III. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobcům a) a b) náklady řízení ve výši 24.687,--Kč, k rukám Mgr. Jiřího Douska, advokáta AK SPOLAK s.r.o., se sídlem Liberec 2, Chrastavská 273/30, PSČ 460 01, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- IV. Žalobci c) a d) n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.**
- V. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný vydal dne 30. května 2012 pod sp. zn. OÚPSŘ 100/2012-330- rozh. rozhodnutí, jímž na základě odvolání žalobců a) a b) částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Turnov, stavebního úřadu, ze dne 5.1.2012, sp. zn. SÚ/2808-1/09/PET a č. j. SU/12/117/PEJ, kterým byla k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“ či „I. Ž.“) dodatečně povolena změna stavby domu č. p. X. Změna spočívala ve vymezení předmětu dodatečného povolení, a to tak, že se dodatečně povolují „stavební úpravy a přístavba domu č. p. X (dále jen „stavba“) na pozemku st. pč. X.“ Ve zbytku bylo prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci včas podanou společnou žalobou, kterou odůvodnili následujícím způsobem.

Nejdříve konstatovali dosavadní průběh řízení. Uvedli, že osoba zúčastněná na řízení, I. Ž., dále jen „stavebník“, započal v roce 2007 se změnou stavby č.p. X bez povolení stavebního úřadu, čímž měl ohrozit jejich zájmy, a to zejména zásahem požárně nebezpečného prostoru nepovolené stavby a nedodržením odstupové vzdálenosti od jejich nemovitostí. Na základě podnětu žalobců provedl stavební úřad Městského úřadu Turnov dne 14. 2. 2008 kontrolní prohlídku. Při ní bylo zjištěno, že došlo k vyždění nových obvodových zdí a byl rozšířen půdorys stavby. V zadní části domu byla provedena přístavba o rozměrech cca 13m x 4m, došlo ke změně tvaru střešní konstrukce a jejímu zvýšení o cca 1m. Stavebník při prohlídce uvedl, že rekonstrukce je prováděna v souladu s rozhodnutím z 25. 9. 1972, č.j. 442/72, když stavební práce probíhají postupně. V tomto rozhodnutí se konstatuje, že rekonstrukce bude prováděna tak, jak je uvedeno v technické zprávě a popisu prací. Obec Hrubá Skála souhlasila se zahájením řízení o odstranění stavby, Správa CHKO ČR Turnov nesouhlasila s přístavbou a rovněž požadovala projednat nepovolenou stavbu v řízení o odstranění stavby. To bylo zahájeno s tím, že stavba je rozšířena nad rámec rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 25. 9. 1972.

Poté žalobci zmínili závazné stanovisko Městského úřadu Turnov ze dne 22. 10. 2008, v němž uvedený orgán nesouhlasil s dodatečným povolením stavby z hlediska zákona o lesích (vzdálenost stavby 1,6 m od lesního pozemku) a závazné stanovisko Správy CHKO Český ráj ze dne 22. 10. 2008, která s ní rovněž vyjádřila nesouhlas. Vzdor tomu vydala Správa CHKO Český ráj dne 5. 12. 2008 nové souhlasné stanovisko se stavbou.

Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2009 Městský úřad Turnov zamítl žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby – stavební úprava a přístavba domu č.p. X. Stavebník proti němu podal odvolání, přičemž v rámci odvolacího řízení odbor životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Libereckého kraje změnil negativní závazné stanovisko Městského úřadu Turnov ze dne 22. 10. 2008 na souhlasné s dodatečným povolením stavby. Na základě toho žalovaný zamítavé rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 8. 6. 2009 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V průběhu dalšího řízení žalobci namítali, že předmětná stavba až o 50% přesahuje původní půdorys objektu, zasahuje na pozemek, který není stavební parcelou a těsně se dotýká sousedících pozemků, které nejsou ve vlastnictví stavebníka. Dále v řízení před stavebním úřadem uvedli, že stavba podle nich zhoršuje životní prostředí a znehodnocuje bezprostředně přiléhající obytné budovy. Dne 20. 7. 2010 rozhodl Městský úřad Turnov o dodatečném povolení stavby (stavebních úprav domu č.p. X, kde došlo k vyždění nových obvodových konstrukcí a k rozšíření půdorysu stavby). Původní půdorys objektu byl ve tvaru „L“ o rozměrech 15 x 8m + 5 x 9m, nový půdorys je přibližně čtvercového tvaru se zastavěnou plochou 168m². Žalobci napadli toto rozhodnutí opět odvoláním a na jeho základě je žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 11. 2010 zrušil a věc znovu vrátil prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání.

Dne 1. 4. 2011 rozhodl Městský úřad Turnov znovu o dodatečném povolení stavby, a to dle projektové dokumentace zpracované Ing. P. V., autorizovaným inženýrem. Žalobci se proti němu opět odvolali, přičemž napadli i souhlasné stanovisko Správy CHKO Český ráj. V rámci odvolacího řízení ale Ministerstvo životního prostředí konstatovalo, že souhlasí s dodatečným povolením stavby a že dokončením stavby podle projektu dojde jednoznačně k pozitivní změně vzhledu stavby a tím i k pozitivní změně krajinného rázu místa. Přesto žalovaný opět zrušil dne 23. 9. 2011 rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 1. 4. 2011, a to z důvodu jeho nedostatečného odůvodnění.

Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. SÚ/2808-1/09/PET, č.j. SU/12/117/PEJ, Městský úřad Turnov dodatečně povolil předmětnou stavbu a žalobci se proti němu opět odvolali (nyní již třeba poznamenat, že se odvolali jen žalobci a/ a b/). Rozhodnutím ze dne 30. května 2012, sp. zn. OÚPSŘ 100/2012-330- rozh., žalovaný podle žalobců odvoláním napadené rozhodnutí částečně formálně změnil, ve zbytku je však potvrdil, když neshledal důvody pro zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby. S tímto rozhodnutím žalovaného žalobci nejsou srozuměni, a to z následujících důvodů (viz žaloba strana sedm a dále).

1. Řízení bylo zahájeno v roce 2007 a je komplikované, neboť dochází opakovaně ke změnám stanovisek a vyjádření správních orgánů, na jejichž základě bylo poté rozhodováno o dodatečném povolení stavby. Doklady předkládané stavebníkem jsou neúplné, upravené, nepravdivé.
2. Nepochopitelná je změna stanoviska Správy CHKO Český ráj, neboť pouze drobné změny v materiálovém řešení fasády nemohou odstranit to, že předmětná stavba výrazně překročila rozměry povolené rozhodnutím z roku 1972 a svoji mohutností nezapadá do místní zástavby. Tuto skutečnost prokazují letecké snímky dané stavby. Zamítavé stanovisko Správy CHKO Český ráj k předmětné stavbě je již z roku 1986.
3. Žalobci nesouhlasí se stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 8. 9. 2011, č.j. 61201/ENV/11, 708/540/11 a sp. zn. 55.5/541/11, konkrétně se zhodnocením vlivu stavby na krajinný ráz. S tím, že dokončením stavby podle odsouhlaseného projektu dojde jednoznačně k pozitivní změně krajinného rázu místa.
4. Stejně tak žalobci nesouhlasí se změnou negativního stanoviska vydaného v rámci Koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Turnov ze dne 22. 10. 2008, provedenou Krajským úřadem Libereckého kraje dne 16. 9. 2009 a s důvody této změny, a to ve vztahu k lesnímu půdnímu fondu.
5. Technická zpráva patřící k povolení MNV č. j. 442/72 ze dne 25. 9. 1972 byla stavebníkem předložena až v průběhu řízení, kdy při zahájení řízení ji neměl ani on ani příslušný stavební úřad k dispozici. Do správního spisu byla založena pouze kopie bez data a podpisu a je tak otázkou, zda jde o technickou zprávu patřící k uvedenému rozhodnutí. Rekonstrukce měla probíhat v mezích původního objektu a nemělo dojít k výstavbě mohutné přístavby. O tom, že stavebník prováděl rekonstrukci nad rámec povolení, svědčí i vyjádření vydané dne 20. 5. 1980 Správou CHKO Český ráj, která žádá odstranění nevhodné přístavby a požaduje dokončení objektu v mezích povolené rekonstrukce.
6. Překročený rámec rekonstrukce prokazuje i provedení státního stavebního dohledu ze dne 24. 8. 1986 z důvodu zjištění nepovolené přístavby domu č.p. X a výzva Krajského střediska památkové péče a ochrany přírody Východočeského kraje v Pardubicích, Správy CHKO Český ráj ze dne 26. 8. 1986, ve které je konstatováno, že stavba garáže u domku č.p. X je stavbou nepovolenou.
7. Žalobci nesouhlasí s předloženou kopií fotografie jako důkazu původního stavu objektu, neboť se u ní nedá stanovit, zda se skutečně jedná o předmětný objekt ve vlastnictví stavebníka.
8. Neztotožňují se ani s novou projektovou dokumentací, respektive její souhrnnou technickou zprávou, kde je uvedeno, že objekt č.p. X po rekonstrukci je obdobný jako domy postavené v okolí, že vzhled je vyřešen v souladu s požadavky CHKO Český ráj a že objekt je bez problémů užíván od roku 1880. Odkazovali přitom na letecký snímek a fotografie předmětné stavby, ze kterých je podle nich zřejmé, že stavba svými rozměry a tvarem neodpovídá sousední zástavbě a nezapadá do krajinného rázu.

9. Žalobci dále namítali, že stavební úřad Městského úřadu Turnov konstatoval, že došlo k rozšíření základů stavby a tudíž ke změně výměry a rozměrů stavby. I přes potvrzení nepovolenosti stavby rozhodl o dodatečném povolení „černé“ stavby.
10. Nezákonnost žalovaného rozhodnutí spatřují žalobci dále v tom, že bylo nepřiměřeně zasaženo do jejich vlastnických práv k jejich sousedním nemovitostem.
11. V dalším žalobním bodu žalobci zpochybňovali závěr žalovaného, podle něhož sousedé nemají právo rozhodovat o tom, jakým způsobem bude vlastník sousední stavby či sousedního pozemku svůj pozemek nebo stavbu využívat. O tom prý rozhoduje vlastník věci sám, přičemž je limitován předpisy stavebního i správního práva, kdy zabezpečením ochrany veřejných zájmů při výstavbě je pověřen stavební úřad. K tomu žalobci namítali, že jejich vlastnická práva jsou chráněna obdobně jako vlastnická práva stavebníka, a to přímo Ústavou. Pokud tedy dojde nepovolenou činností stavebníka na jeho stavbě k zásahu do jejich vlastnických práv, je povinností stavebního úřadu poskytnout jim ochranu a ne zlegalizovat „černou stavbu“, která měla být na základě vyjádření a výzvy CHKO Český ráj odstraněna již v roce 1980 a 1986.
12. V dalším žalobním bodu žalobci namítali, že jelikož se jedná od počátku o „černou stavbu“ provedenou nad rámec stavebního povolení z roku 1972, měl stavební úřad zakročit včas a zabránit pokračování v nepovoleném stavu a jeho legalizaci. V dodatečném povolení stavby spatřují návod pro ostatní, jak obcházet platné zákony. Tento stav mají za rozporný se základními zásadami činnosti správních orgánů.
13. Žalobci nakonec brojili tomu, že se orgány veřejné správy zúčastněné na řízení „vůbec nevypořádaly s prvotní námitkou žalobců uvedenou v žádosti o provedení státního stavebního dozoru domu čp. X, a to z důvodu nedodržení odstupové vzdálenosti od sousedních nemovitostí a zejména zásahem požárně nebezpečného prostoru nepovolené stavby na jejich nemovitosti, kdy malé odstupové vzdálenosti a zásah požárně nebezpečného prostoru nepovolené stavby na nemovitosti žalobců potvrdil ve své zprávě - Požárně bezpečnostní řešení stavby i v jejím Dodatku k PBŘS A. J., autorizovaný technik v oboru PBS.“

Na závěr žalobci shrnuli, že v průběhu řízení nebyly dodrženy zásady správního řízení, že je nezákonně zasahováno do jejich vlastnických práv, když byl nesprávně posouzen skutkový stav věci. Vzhledem k tomu navrhovali zrušit jak žalované rozhodnutí, tak rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 10. září 2012. Uvedl v něm, že jelikož byla v odvoláních napadána závazná stanoviska dotčených orgánů, měl žalovaný za povinnost postupovat podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Proto žalovaný nepochybil, když nechal výše citovaná závazná stanoviska přezkoumat v rámci odvolacích řízení nadřízenými orgány. Jejich změny byly natolik zásadní, že byly důvodem ke zrušení

rozhodnutí o dodatečném povolení předmětné stavby z důvodu zásady dvouinstančnosti správního řízení. Žalovaný pokračoval, že žalobci konkrétní dotčenost svých vlastnických práv neuvedli. Žádné ze závazných stanovisek se pak vlastnických práv žalobců ani nedotýká a žalobci jejich obsah napadají výlučně z hlediska údajného nenaplnění veřejného zájmu. Jeho ochrana však přísluší toliko příslušným správním orgánům dle zvláštních právních předpisů.

Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že předmětné dodatečné povolení bylo vydáno v souladu se závaznými stanovisky, přičemž jejich požadavky k ochraně veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů byly přeneseny do podmínek dodatečného povolení předmětné stavby.

Pokud bylo přezkoumávané závazné stanovisko z hlediska ochrany lesů vydáno formou vnitřního sdělení, pak tato forma plně koresponduje se způsobem vyřizování věcí v rámci jednoho a téhož správního orgánu, tj. krajského úřadu. K tomu je nutné dále uvést, že věc přezkoumával věcně a místně příslušný správní orgán, a že vlastní obsah sdělení nadřízeného orgánu obsahuje určitý výrok a odůvodnění obsahuje skutečnosti rozhodné pro posouzení věci, takže na základě něho mohlo být dodatečné povolení vydáno. To samé pak platí v případě vydaného sdělení nadřízeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny, kdy rovněž toto sdělení z hlediska svého obsahu obsahuje veškeré rozhodné náležitosti, aby mohlo být úplným a jednoznačným podkladem pro dodatečné povolení předmětné stavby. Žalovaný je proto toho názoru, že dodatečné povolení předmětné stavby bylo vydáno na základě úplných a zákonných podkladů na úseku ochrany přírody a krajiny a na úseku ochrany lesa.

K námitce zpochybňující autentičnost kopie technické zprávy, a to z důvodu jejího doložení samotným stavebníkem, žalovaný uvedl, že tyto pochybnosti nesdílí. Ve spise stavebního úřadu jsou totiž založeny pod poř. č. spisu 82 písemnosti postoupené Obecním úřadem Hrubá Skála ze dne 7. 6. 2012 (písemnosti jsou spojené v jednu písemnost a jsou opatřeny otiskem razítka Obecního úřadu Hrubá Skála) a tvoří je kopie: Rozhodnutí o přípustnosti stavby - provedení rekonstrukce X ze dne 25. 9. 1972, č. j. 442/72, žádost stavebníka o povolení rekonstrukce č. p. X adresované Místnímu národnímu výboru Hrubá Skála k rukám předsedy p. V. s otiskem příjmového razítka ze dne 14. 8. 1972 a č.j. 442, ve které stavebník na základě předložené dokumentace a přiložené Technické zprávy žádá o povolení rekonstrukce uvedeného rodinného domu. Tato skutečnost znamená, že dané kopie listin založené ve spise jsou řádně datovány, včetně jejich ověření, a jsou potvrzením toho, že již dříve předložené totožné kopie stavebníkem nejsou falzifikátem, jak napadají žalobci.

Pokud jde o původní stav předmětného objektu, odkazuje žalovaný na listiny založené ve správním spisu pod poř. č. spisu 75, konkrétně na přílohu č. 4 a 5, ve kterých je původní stav objektu zaznamenán. Jednak se jedná o fotografii předmětného objektu z roku 1930, na které je zobrazena větší část předmětného objektu ve tvaru písmene L a ze které lze usoudit i na velikost objektu. K jejich autentičnosti dodal, že pokud jde o přílohu č. 5, jde o podklad vydaný Katastrálním

úřadem Libereckého kraje, katastrálním pracovištěm Semily, ve kterém je historický stav – půdorys předmětného objektu č. p. X, tak jak je evidován v archivu na listu č. 6. S ohledem na tyto podklady, které tvoří součást spisu je žalovaný toho názoru, že beze vší pochybnosti prokazují historický stav předmětného objektu, a proto na tyto listiny žalovaný v plném rozsahu odkazuje.

K polemice ohledně argumentace uvedené v textové části souhrnné technické zprávy v bodě 1, týkající se urbanistického a architektonického ztvárnění stavby, je žalovaný na rozdíl od žalobců toho názoru, že u předmětného objektu je nutné vyjít ze skutečnosti, že se jedná o stavební úpravy původního objektu z roku 1880, ve tvaru do písmene L a nikoliv o umístění nového objektu. Žalovaný je přesvědčen o tom, že dodatečným povolením se nemění stávající poměry v území, a to zejména s ohledem na již dříve vydané rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1972, kterým byla povolena „rekonstrukce“ stávajícího starého objektu v rozsahu, jak je uvedeno v Technické zprávě, na kterou je v rozhodnutí o přípustnosti stavby odkázáno. V posuzované věci jde tedy z hlediska využití území o stav, který v daném území již historicky existoval a nejedná se o umístění „nové stavby“. Tedy o změnu ve využití území v dané lokalitě, ani o změnu v objemu stavby, jak mylně žalobci uvádí, kdy navíc na základě dodatečného povolení předmětné stavby budou provedeny, či dokončeny práce malého rozsahu na stávající stavbě, které navíc byly odsouhlaseny všemi dotčenými orgány, jejichž zájmů se mohou dotknout (souhlas orgánů na úseku ochrany přírody a krajiny a na úseku ochrany lesů, atd.).

Vlastní hmota předmětného objektu nevznikla v rámci zcela nové stavby, ale vychází z původního objektu, který, pokud jde o jeho zastavěnou plochu, byl o 30m² větší než je současná zastavěná plocha. K této změně došlo po vzájemné dohodě s vlastníkem sousedního pozemku panem M., kdy bylo dohodnuto, že v části stavby směřující k místní cestě nebude stavba garáže v intencích původního objektu, ale bude zkrácena cca o polovinu a nebude až na hranici se sousedním pozemkem, jako původní objekt, ale bude ve vzdálenosti 1 m od hranice pozemku souseda tak, aby nebyl narušen výhled z oken nemovitosti ve vlastnictví souseda pana M. (viz Technická zpráva k rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1972). Rovněž tak nedošlo k zásadní změně ve hmotě objektu, pokud jde o jeho výšku, bude zachována původní výšková úroveň podlahy přízemí, kdy pouze od původního objektu došlo ke změně ve tvaru střechy nad garáží (skladem) z pultové na sedlovou s využitím podkroví a jejímu propojení se střechou nad částí objektu tvořící druhé rameno tvaru L, kdy však rovněž tato skutečnost, včetně stavebně technického provedení této části byla obsažena v rozhodnutí o přípustnosti stavby, resp. v Technické zprávě k tomuto povolení z roku 1972.

Pokud jde o dané území a v něm umístěné stavby, lze konstatovat, že předmětný objekt, na němž byly dodatečně povoleny stavební úpravy, nevybočuje svými parametry z okolní zástavby, zejména pak v porovnání s objekty na druhé straně cesty a objekty umístěnými na téže straně na konci cesty. Dané území se nevyznačuje uniformní zástavbou z hledisek objemových parametrů a architektonického ztvárnění, kdy naopak hodnota území z hlediska jeho zástavby je dána rozličností staveb, které nemají jednotný architektonický ráz a jsou důsledkem

historické zástavby daného území v návaznosti na zámek Hrubá Skála (jde o tzv. „podzámčí“).

K námitce, že se dodatečným povolením stavby podporuje stavební nekázeň žalovaný uvedl, že institut dodatečného povolení stavby je upraven ve stavebním zákoně v § 129 odst. 2 a násl. Dle tohoto ustanovení má stavební úřad za povinnost, pokud stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby (a to se v tomto případě stalo, když žádost byla na stavebním úřadu podána dne 11. 5. 2009), předložit podklady a doklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, prostřednictvím doložených podkladů prokáže soulad stavby s veřejným zájmem, provést o takové žádosti řízení a následně vydat dodatečné povolení, pokud pro to jsou splněny zákonem stanovené podmínky.

V posuzovaném případě bylo žalovaným zjištěno, že prvoinstanční správní rozhodnutí bylo vydáno na základě podkladů, které byly zpracovány v rozsahu postačujícím k posouzení všech otázek spojených s předmětem řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. Projektová dokumentace je úplná, přehledná a byla zpracována oprávněnou osobou s autorizací. Stavební úřad ji přezkoumal z hlediska jejího souladu s obecnými požadavky na výstavbu a dále, zda je zajištěn příjezd ke stavbě. Žalovaný zjistil, že stavební úřad rozhodoval se zohledněním stanovisek dotčených orgánů vydaných podle zvláštních právních předpisů a dále s ohledem na požadavek na ochranu práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Byl zajištěn vzájemný soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy vyžadovaných zvláštními předpisy, a proto v důsledku uvedeného mohlo být rozhodnuto ve věci samé, tj. vydáno dodatečné povolení předmětné stavby.

V rámci dodatečného povolení se nerozhodovalo o umístění nové stavby. Pokud jde o namítaný odstup od pozemků a staveb ve vlastnictví žalobců, tato otázka nebyla předmětem řízení o dodatečném povolení, a to z důvodu, že o odstupu stavby bylo rozhodnuto rozhodnutím o přípustnosti stavby z roku 1972. K namítanému požárně nebezpečnému prostoru žalovaný uvedl, že jeho řešení je součástí projektové dokumentace a vyplývá z něho, že požárně nebezpečný prostor dodatečně povolené stavby nezasahuje na sousední parcely, tedy nezasahuje ani pozemky či stavby žalobců. Dodatek k této otázce byl zpracován z důvodu posunutí vrat a namalování druhých falešných vrat na předmětném objektu (skladu směrem k místní cestě), kdy z tohoto posouzení vyplývá, že požárně nebezpečný prostor vrat zasahuje pouze na pozemek stavebníka. Pokud jde o stavby žalobců, pak z tohoto dodatku vyplývá, že naopak kůlna žalobců z hlediska požárně nebezpečného prostoru zasahuje na pozemek a obvodovou stěnu objektu stavebníka, v níž však nejsou žádné stavební otvory a toto řešení není v rozporu s požadavky definovanými příslušnou normou ČSN 73 0802, čl. 10.2.2a).

Žalovaný uzavřel, že v dané věci bylo rozhodnuto po řádně provedeném řízení. Poukazoval přitom na to, že na předmětnou stavbu bylo vydáno rozhodnutí o přípustnosti stavby již v roce 1972, tedy před 40-ti lety, od kterého nelze odhlédnout a je nutné je akceptovat jako právoplatné povolení. Žalobci se přitom mýlí, když se domnívají, že pokud stavebník neprovedl povolenou „rekonstrukci“ stavby jako celek

ve stanoveném termínu pro provedení stavby, ale prováděl ji postupně v delším časovém úseku, tak že ji prováděl nelegálně. Pro takové tvrzení není opora v zákoně. Rozhodnutím o přípustnosti stavby z roku 1972 bylo stavebníkovi založeno právo provést „rekonstrukci“ v rozsahu uvedeném v technické zprávě, na kterou je v rozhodnutí odkázáno.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

K výzvě krajského soudu uplatnili práva osob zúčastněných na řízení stavebník (I. Ž.) a státní podnik Lesy České republiky, se sídlem Přemyslova 1105, Hradec Králové. Podáními ze dne 14. 9. 2012 a 16. 1. 2013 se stavebník vyjádřil k žalobě v podstatě následujícím způsobem.

Předně zmínil délku řízení o odstranění stavby a skutečnost, že žádný z dotčených orgánů státní správy neshledal důvody, jež by dodatečnému povolení stavby bránily. Předložil fotodokumentaci pro představu, jak povolená rekonstrukce byla prováděna. Námitky žalobců označil za neodůvodněné. Poukazoval na to, že rekonstrukce byla povolena ještě za platnosti zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu, kdy byly jiné nároky na dokumentaci stavby oproti dnešnímu stavu. Ke zpochybňování autentičnosti technické zprávy žalobci uvedl, že ji založil do spisu starosta obce hrubá Skála a že pochází z archivu obce. Nebyla tedy dohledána a předložena stavebníkem. K údajům o zastavěné ploše před rekonstrukcí a po ní uvedl, že výměra původní zastavěné plochy před rekonstrukcí byla o 33 m² větší než po ní. Tato skutečnost vyplývá z geometrického plánu ze dne 16. 4. 2008, č. 661-38/2008 a nezměnila se ani stavebními úpravami provedenými nyní. Za nepodstatná označil vyjádření Správy CHKO Český ráj z doby před zahájením řízení o odstranění. Správnost aktuálních stanovisek dotčených orgánů státní správy byla potvrzena Ministerstvem životního prostředí. Odstupové vzdálenosti od sousedních nemovitostí z hlediska požární bezpečnosti má za dostatečné, když požárně nebezpečný prostor stavby nezasahuje na nemovitosti žalobců. Tvrzené dotčení vlastnických práv žalobců stavebník rovněž neshledal opodstatněným. Spolu s podáním ze dne 16. 1. 2013 předložil stavebník krajskému soudu další sadu fotografií k dokumentování architektury staveb v bezprostředním okolí, které mají dokumentovat, že výtky žalobců ohledně architektury dodatečně povolené stavby jsou bezpředmětné. Zmínil též kontrolní prohlídku na stavbě provedenou dne 9. 10. 2012 Správou CHKO Český ráj.

Poté se k věci ještě vyjádřili žalobci označení shora písmeny a) a b) v dopisu ze dne 21. 2. 2013 s tím, že stavebník nestaví podle dokumentace. Jednotlivé odchylky přitom konkrétně specifikovali. Vyjádřili se též k architektuře staveb v daném místě.

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 9. 4. 2013 jednání. Žalobci při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích konkretizovaných v žalobě. Dotčení svých vlastnických práv projednávanou stavbou spatřovali ve snížení hodnoty jejich nemovitostí a dále i v zastínění. Zmínili též své pochybnosti o situování

pozemkových hranic ve vztahu k nemovitostem stavebníka. Obrátili se proto na geodetickou kancelář, aby zaměření provedla. Ta však do katastrální mapy promítla současný stav, s čímž se neztotožňují. Podle žalobců došlo k rozšíření projednávané stavby oproti jejímu původnímu půdorysu zhruba o 1 m na každou stranu a tím se změnila i požárně bezpečnostní pásma.

Rovněž žalovaný setrval na svém a odkázal se v tomto na vyjádření k žalobě. K námitce o porušení požárních předpisů uvedl, že při řešení této otázky vycházel z vyjádření autorizované osoby, která žádné takové porušení neshledala. S námitkou zastínění se žalovaný vypořádal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, námitku ohledně pozemkových hranic žalobci v řízení před správními orgány neuplatnili. Není však pochyb o tom, že stavba je umístěna na pozemku stavebníka.

Stavebník jako osoba zúčastněná na řízení se rovněž odkázal na svá předchozí vyjádření k žalobě. Podle něho proběhlo řízení v souladu s právními předpisy a i při vydávání závazných stanovisek byla dodržena zásada dvouinstančnosti správního řízení. K žalobcům zmiňovanému geometrickému plánu uvedl, že proti němu až do doby konání soudního jednání žalobci nic neměli. Geometrický plán byl podle něho vypracován s veškerou odbornou péčí a je z něho patrna původně zastavěná plocha a současně zastavěná plocha projednávané stavby. Je z něho též zřejmé, že původní objekt dnes patřící stavebníkovi, stál přímo na pozemkové hranici s nemovitostmi žalobců a) a b). To dokládal i fotografií z předválečných let, nicméně ke shodnému závěru se žalobci a) a b) při nahlížení do těchto dokumentů nedošel.

K dotazu krajského soudu, v čem spočívala přístavba domu, stavebník uvedl, že sám by o přístavbě ani nemluvil. Vzniklo to podle něho tak, že původní stavbu roubenky obestavěl a pak původní stavbu zboural. Postupoval přitom podle technické zprávy, schválené rozhodnutím z roku 1972.

V závěrečném návrhu žalobci opětovně shrnuli podstatu žalobních námitek a zdůraznili, že stavebník původní stavbu nejprve strhl a místo ní postavil stavbu jinou a že rekonstrukce probíhala bez jakéhokoliv projektu. Vzhled stavby podle nich vybočuje z obvyklého vzhledu nemovitostí ve II. Zóně CHKO. Poukázali též na to, že faktický stav stavby neodpovídá dodatečně pořízené projektové dokumentaci.

Žalovaný rovněž setrval na svých dosavadních stanoviscích.

Stavebník uvedl, že předmětnou stavbu začal opravovat v 70. letech minulého století tak, že shnilé dřevěné stěny nahradil plynosilikáty. Když se zjistila jejich zdravotní závadnost, obezdil některé části objektu cihelným zdivem. Se závěry žalovaného ohledně architektury staveb v místě, jakož i v dalších otázkách, se ztotožnil. Zdůraznil, že obsah rozhodnutí o přípustnosti rekonstrukce z roku 1972 musí být interpretován v duchu tehdejší právní úpravy.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního,

v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Městský úřad Turnov vydal dne 5. 1. 2012 rozhodnutí o dodatečném povolení stavby: stavební úpravy a přístavba domu č. p. X. V jeho podmínce 1. bylo stanoveno, že stavba bude upravena a dokončena podle projektové dokumentace zpracované Ing. P. V., autorizovaným inženýrem, podle podmínky 2. jde o dodatečné povolení stavebních úprav a přístavby uvedeného domu, přičemž v ní jsou uvedeny stavební práce, které je třeba ještě dokončit. Jde o střechu nad přístavěnou částí – skladem, včetně vikýře na východní straně a střešních oken na západní straně této střechy. V rámci budování nové střechy dojde k odstranění verandy nad vstupy do sklepů a ve stávající střeše jižním směrem se mají vybudovat dva vikýře. Dále mají být vybourány stěny z plynosilikátových tvárnic provedené uvnitř objektu a dokončeny rozvody elektřiny, omítky, podlahy a obklady v koupelně, WC a kuchyni. Podle uvedené podmínky má být vnitřní dřevěné schodiště nahrazeno novým schodištěm, ve skladu bude vystavěn nový komín. V podmínce 3. jsou pak stanoveny v podstatě vnější povrchové úpravy, zajišťující i požadavky dotčených orgánů státní správy na stavbu.

V uvedených podmínkách, tedy ve výroku rozhodnutí, jsou tak vyjmenovány části stavby, které je třeba dokončit a které se tímto zřejmě dodatečně povolují, zcela v něm však chybí výčet těch jejích částí, které již provedeny byly a o nichž je třeba také rozhodnout, tedy ve výroku rozhodnutí chybí úplný výčet dodatečně povolované stavby (respektive částí domu č. p. X). Ten je sice naznačen ve třetím odstavci odůvodnění tohoto rozhodnutí, nicméně pouze výrok je tou částí rozhodnutí, kterou se rozhoduje o právech a povinnostech účastníků řízení. Projektová dokumentace k tomuto rozhodnutí je pak dokumentací „Stavebních úprav domu č.p. X“, tedy žádné přístavby. O té v ní není ani slovo. Z projektové dokumentace, z jejích výkresů, přitom nelze zjistit starý a nový stav a správný spis je snůškou často rozporných tvrzení o tom, jak stavba probíhala, co bylo povoleno v roce 1972, jaké stavební úpravy byly provedeny nad rámec přivolení ke stavbě, že stávající stavba je větší či menší oproti původní stavbě atd. A tato zmatečnost je zapříčiněna tím, že prvoinstanční správní orgán nevymezil předmět řízení řádným způsobem, když ve výroku rozhodnutí nespecifikoval všechny dodatečně povolené části stavby domu č. X.

A to zejména ve vztahu k rozhodnutí o přípustnosti stavby ze dne 25. 9. 1972, č.j. 442/72, jež bylo vydáno MNV Hrubá Skála. Tímto rozhodnutím byla povolena „rekonstrukce domku čp. X“ v rozsahu technické zprávy a popisu prací k němu. V technické zprávě se přitom hovoří o rekonstrukci celého objektu v několika etapách. Treba přitom přisvědčit stavebníkovi, že tehdejší právní úprava pohlížela na rekonstrukci zcela jinak, než ta dnešní. Nyní platný stavební zákon totiž pojem rekonstrukce stavby vůbec nezná (viz jeho § 2 odst. 5). Naopak podle tehdy platné vyhlášky č. 144/1959 Ú. I., kterou se prováděl zákon o stavebním řádu, jejího § 4 písm. d), spadaly pod změnu stavby rekonstrukce a adaptace nebo práce odstraňující účinky opotřebení stavby, při nichž se **vyměňovaly celé konstrukční**

části stavby, měnilo se jejich půdorysné nebo výškové uspořádání nebo jejich vzhled, upravovala se stavba nebo její část pro jiný způsob užívání atd.

Právě proto je nutné specifikovat, které z provedených stavebních prací na domě č. p. X byly provedeny legálně, na základě rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1972 a které již šly nad jeho rámec. Jen ty mohou být předmětem dodatečného povolení stavby. Prvoinstanční správní orgán nepřistoupil k těmto otázkám důsledně, o čemž svědčí nejen výrok jeho rozhodnutí, ale např. i to, že byť byly jeho rozhodnutím dodatečně povoleny ve stávající střeše jižním směrem dva vikýře (viz podmínka č. 2), tak ve třetí etapě přestavby podle rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1972 byly povoleny ve střeše jižním směrem také dva vikýře. Podle projektové dokumentace jsou však jižním směrem celkem tři vikýře.

Žalovaný uvedené vady nezjistil a neodstranil. Zjistil však další vadu, a to tu, že se dodatečně povolená stavba nachází též na p. p. č. X a odstranil ji změnou části výroku prvoinstančního správního rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému stojí za pozornost jeho konstatování na straně šesté nahoře, kde uvádí, že měl pochybnosti o tom, zda ohledně předmětné stavby vůbec mělo být vedeno řízení o odstranění stavby. Tak tuto otázku bude muset žalovaný v dalším řízení objasnit mnohem důkladněji, neboť vzhledem k uvedeným nedostatkům nemohl krajský soud jinak, než žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Neujasnění si předmětu řízení je totiž těžkou procesní vadou.

Ostatní žalobní námitky žalobců a) a b), když žaloba žalobců c) a d) byla odmítnuta (o tom viz dále), krajský soud neshledal důvodnými. Předně proto, že se v nich žalobci stylizovali do role jakéhosi veřejného žalobce, když ve svých námitkách namítali, že řízení bylo zdlouhavé, komplikované či napadali správnost stanovisek dotčených orgánů státní správy, aniž by s nimi bylo možno spojit přímý vliv na jejich veřejná subjektivní práva. Zcela bez významu jsou námitky, v nichž žalobci poukazovali na stanoviska dotčených orgánů státní správy z minulosti, na výsledky předchozích kontrol ze strany CHKO či státního stavebního dohledu, rozšíření základů atd., neboť rozhodnutí vždy vychází z aktuálního skutkového a právního stavu v době jeho vydání. V té chvíli jde jen o to, zda stavbu v tom rozsahu, v jakém se nachází, lze dodatečně povolit či nikoliv. Co bylo předtím, respektive před řadou let, je v tom okamžiku bezvýznamné. Povolujícím správním orgánům ani soudu při přezkumném řízení přitom nepřísluší pátrat po důvodech změn ve stanoviscích dotčených orgánů státní správy. Dlužno přitom poznamenat, že jejich závazná stanoviska byla opatřena řádným způsobem (ochrana přírody a krajiny, ochrana lesa), a že ani jeden z nich proti předmětné stavbě nebrojil, včetně Ministerstva životního prostředí. Právě jeho souhlasné stanovisko se stavbou ze dne 8. 9. 2011, č.j. 61201/ENV/11 708/540/11, je pro rozhodující orgány zárukou kompetentnosti, ať již si o něm myslí žalobci cokoliv. Skutečností však je, že jde o souhlas s dodatečným povolením předmětné stavby podle dokumentace zpracované Ing. P. V., tedy se stavbou v rozsahu v ní uvedeném, byť je označena jako dokumentace stavební úpravy domu čp. X. Z projektové dokumentace stavby neplyne, že by předmětná stavba ohrožovala z požárního

hlediska sousední nemovitosti a krajský soud nesdílí ani názor, že by technická zpráva patřící k rozhodnutí o přípustnosti stavby z roku 1972 nebyla autentická, a to z týchž důvodů, které žalovaný již uvedl ve vyjádření k žalobě. Institut dodatečného povolení stavby je standardní právní prostředek, jímž se řeší v právu České republiky nepovolené stavby, takže jeho užití, není-li důvod k nařízení odstranění nepovolené stavby, není nic výjimečného.

Pokud jde o žalobce c) a d), pak tito se proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí (dodatečnému povolení) neodvolali. Podle § 5 s.ř.s. se však lze ochrany práv ve správním soudnictví domáhat až po vyčerpání řádných opravných prostředků proti žalovanému aktu správního orgánu, připouští-li je zvláštní zákon, čímž nutno rozumět i podání opravného prostředku proti správnímu aktu, jež žalovanému rozhodnutí předcházelo.

Podle § 68 odst. 1 písm. a) s.ř.s. se jedná o nepřipustnou žalobu, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného. K tomu v dané věci nedošlo, když výsledkem žalovaného rozhodnutí bylo rovněž dodatečné povolení předmětné stavby.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením žalobu odmítne, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustná. Za daného skutkového a právního stavu krajskému soudu nezbylo, než žalobu manželů Strnadových jako nepřipustnou odmítnout, a to z důvodu, že se proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí neodvolali (viz výrok I.).

Žalobci a) a b) byli ve věci úspěšní, když jimi žalované rozhodnutí bylo zrušeno, a proto mají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Jejich důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudních poplatků v celkové výši 6.000,--Kč (2x po 3.000,--Kč ze žalob + 1.000,-- Kč za návrh na vydání odkladného účinku žalobě), odměně advokáta při zastupování dvou osob za celkem čtyři úkony právní služby po 2.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu - § 11 odst. 1 písm. a/ a c/ a § 9 odst. 3 písm. f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění platném do 31. 12. 2013), snížené o 20% vzhledem k zastupování dvou osob a odměně za dva úkony právní služby při zastupování dvou osob po 3.100,--Kč (účast při jednání krajského soudu dne 16. 4. 2013 - § 11 odst. 1 písm. g/ a § 9 odst. 3 písm. f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění platném od 1. 1. 2013), snížené o 20% vzhledem k zastupování dvou osob, v náhradě hotových výdajů za celkem šest úkonů při společném zastupování dvou osob po 300,-- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a v náhradě jízdného osobním vozidlem zn. Suzuki - Swift 1,3 ve výši 1.137,--Kč. Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila celkem 21.617,--Kč. Protože je ale zástupce žalobců plátcem daně z přidané hodnoty, jak soudu doložil, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 3.070,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 23.687,--Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen

pokračování

zaplatit podle výroku III. tohoto rozsudku zástupci žalobců, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Žalobci c) a d) nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 3 s.ř.s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta (viz výrok IV. tohoto rozsudku).

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení nevznikly (viz výrok V. tohoto rozsudku).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 19. dubna 2013

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu